despre care nu vorbesc ziarele

Există războaie înverșunate, necruțătoare care se duc, fără întrerupere, cu cea mai mare violență. Războaie despre care nu vorbesc niciodată ziarele. Nu se publică nici un comunicat asupra luptelor, deoarece însăși eroii acestor războaie trăesc departe de opinia publică. Ne gândim la luptele pe care omenirea le duce împotriva dușmanilor săi ereditari, *bacilii*. In special toamna, atacurile bacililor trebuesc parate cu o rezistență extraordinară. Scutul care-i apără pe oameni contra bolilor de toamnă, gripa și răcelile de tot felul și care, în acelaș timp, alungă aceste boli se numește

ALGOCRATINE

Vindecă durerile de orice fel ischias și guta, reumatismul și nevralgiile, durerile de cap și de dinți, durerile menstruale, răceala. **Algocratine** apără și vindecă, cruță și însănătoșește.

La farmacii și drogherii

INȘTIINȚĂRI
PENTRU REFUGIAȚI

Refugiata Ana Macedon, împreună cu fetițele Elena și Octavia, înștiințează rudele refugiate din Basarabia că este stabilită în Turnu-Măgurele, jud. Teleorman, profesoară la liceul de fete și roagă să-i scrie.

Refugiații din orașul Chișinău cari știu ceva despre înginrul Eugen Eliade, din acel oraș, str. Voivodul Mihai 3, sunt rugați să comunice d-nei Maria Motoc, strada Cine știe despre Alexandru Luchian, refugiat din Dobrogea, fost sergent instructor la jandarmi, este rugat să anunțe pe sergentul instr. Luchian Gheorghe, județul Dorohoi, com. Suharău.

Cine cunoaște domiciliul în București al lui Topan Emil, frizer, rog a anunța pe verișoara Topan Maria m. Sălăjean la biroul refugiaților transilvăneni din strada Brezoianu.

BIBLIOGRAFII

● In editura „Universul" a apărut „Indreptar privind amnistii și grațieri" de d-nii consilier Const. Gr. Zotta și procuror Ilie Dragomirescu, lucrare juridică de utilitate pentru juriști și justițiabili interesați în materie.

Cuprinde legislația complettă dela 13 Mai 1929 și 5 Noembrie 1940, cu doctrină, jurisprudență la zi și comentariile autorilor.

Volumul de 100 pagini costă 60 lei.

Memento

Calendar

MARȚI 19 NOEMBRIE
Ort.: Prof. Abadia.
Cat. Elisabeta Ungariei
Prot.: Elisabeta

*

Răsăritul soarelui 7.20. Apusul soarelui 16.45.

*

Moartea poetului Alexandru Vlahuță (1918).

FAPTE ȘI GANDURI DIN ALTE VREMI

19 Noemvrie

1467. **Intrarea lui Matei Corvin în Moldova.** Matei Corvin, craiul unguresc, pentru că în multe războaie „pre mulți din vecinii săi i-au surpat și i-au supus" devenise foarte încrezător în puterea și meșteșugul său. Cu această încredere în sine, care se transformase într'o adevărată mândrie, a pornit război și asupra lui Ștefan cel Mare, domnul Moldovei. Și s'a îndreptat asupra lui, cu război „ne având nici o pricină dreaptă, ci numai ca să-l supue, să fie sub asculterea lui, ca să fie cuvântul deplin, de care lucru de multe ori se lăuda Mateiaș Corvin".

Inainte de a porni spre Moldova, Matei Corvin, trimise solul său să ceară lui Ștefan Vodă ca să i se închine, dar acesta n'a primit. Atunci, craiul unguresc „văzând voinicia lui Ștefan Vodă că nu o poate supune, strângând multe oaste a sa și ajutoriu luând dela alții, au purces în anul 6975 și au tras în Moldova, și zicea el că cu cale merge, ca să ducă le scaun la Moldova pre Petru Vodă. Și trecând muntele au eșit la Trotuși Noembrie 19". De aci și-au continuat drumul în Moldova prădând și jefuind tot ce întâlneau în cale, iar oastea fiind fără pază umblau mai mult beți.

Auzind Ștefan Vodă ai Moldovei, dela prizonierii luați dela Matei Corvin s'a repezit asupra năvălitorilor cu mânie foarte. Lupte s'a dat la Baia. Și despre această luptă scrie **Grigore Ureche Vornicul în Letopisețele Țării Moldovei**, așa: „...i-au lovit Ștefan Vodă cu oaste tocmită în revărsatul zorilor, de multă moarte și perire au făcut într'înșiș, că ei, nefiind tocmiți de războ, nimica din arme nu s'au apucat, ci de fugă; nici urme să ia, carii scăpa, că fiind noapte, neștiind încotro vor face, în toate părțile rătăcea, de-i vâna țăranii în zăvoae prin munți, unde vre-o 12000 periți s'au aflat. Mai apoi și singur craiul, rănit de o săgeată foarte rău, deabia au hălăduit pre poteci au eșit din Ardeal". Cu aceasta se adeverește cele scrise în cărțile sfinte că celor mândri le stă Dumnezeu împotrivă.

GEORGE DINCA

Radio

EMISIUNI IN LIMBA ROMANA ALE POSTURILOR STRAINE DE RADIO

— (Ora românească) —

17.30: DUNAREA (345,4 m.) *și VISTULA (Bremen II). 1339 m.*

17.55: Posturile italiene (pe lungimile de undă 19.70 m. și 25.51 m. în fiecare Sâmbătă).

18.20: Posturile italiene (pe lungimile de undă 19.70 m. și 25.51 m.).

18.45—19: DUNAREA (345,4 m.) 922 kHz *VISTULA* (Bremen II) 1339 m.

22.20: Posturile italiene (pe lungimile de undă 16.84 m., 19.70 m., 25.40 m., 31,15 m., 41.55 m., 221 m. și 263 m.).

22.40: DAVENTRY (30,96 m.-49.59 m.-41,49 m.)

MARȚI, 19 NOEMBRIE RADIO ROMANIA, RADIO BUCUREȘTI și POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m.

7: Ora dimineții.

13.20: Ora; Cota apelor Dunării; Informații artistice și sportive.

13.35: Concert de prânz — Orchestra Victor Predescu; voce: Mircea Preoțescu: Dansul dervișilor de Bendix; La Miami-tango de Liliana Delescu (voce: Mircea Preoțescu); Sărutul în noapte de De Michelli; Menuet de Bolzoni.

13.50: Serviciul de știri germane.

14: Continuarea concertului orchestrei V. Predescu: Să-mi cânți un cântec de iubire de Vasilescu (voce: Mircea Preoțescu); Iar m'ai mințit-vals lent de Petrică Velea și Arii naționale.

14.10: Radio-jurnal (II).

14.30: Continuarea concertului orchestrei Victor Predescu: La oglindă-poem de Liliana Delescu: Satu 'n care m'am născut-romanță de Dendrino (voce: Mircea Preoțescu); Două cântece din Oltenia; Dacă 'n douăzeci de toamne-romanță (voce: Mircea Preoțescu); Romanțe vechi și arii naționale.

15: Radio-jurnal (III); Jurnal cultural.

18.15: Ora; Muzică de cameră (discuri): Sonată pentru vioară nr. 5 în la major de Haendel.

18.25: Puiu Cucu (voce) acomp. de orchestra Luca Bănățeanu: De s'ar afla cineva-doină de pe Târnave și Jocuri. Pentru ochi ca murele și Jocuri: Drăguț car cu patru boi și Jocuri; Mult mă 'ntreabă inima și Jocuri; La bădițu meu la poartă și Jocuri.

19: N. Cucu-xilofon: Bode: a) Sunet de clopot; b) Dans spaniol; c) Săgeata-galop.

19.10: Poșta tehnică.

19.25: D-ra Constanța Bădescu (voce): Arie din „Martha" de Flotow; Arie și Vals de Venzano; Arie de Schmalstich. Lied de Borchert.

19.45: Serviciul de știri germane.

20: Radio-jurnal (IV).

20.20: Constantin Bobescu-vioară: Compoziții proprii: Nocturnă, Haș; Cadîx, scherzo spaniol; Pentru Rodica și Sanda.

20.45: Intelectualul în Statul legionar de prof. Ion Protopopescu, ministrul comunicațiilor.

21: Muzică de Richard Wagner—Orchestra Radio dirij. de Alfred Alessandrescu; voce: d-na Mimi Nestorescu: Uvertură la „Vasul fantomă"; Visul Elsei din „Lohengrin" (voce: d-na Mimi Nestorescu); Călătoria lui Siegfried pe Rin; Visuri-lied (voce: d-na Mimi Nestorescu); Aria Elisabetei din „Tannhauser" (voce: d-na Mimi Nestorescu); Aria Isoldei din „Tristan și Isolda" (voce: d-na Mimi Nestorescu); Uvertură la „Maeștrii cântăreți din Nüremberg".

22: Radio-jurnal (V); Sport.

22.25: Muzică ușoară (discuri): Viena orașul visurilor mele de Sieczinsky; Două melodii din filmul „Cântecul luntrașului" de Wimperis (voce: Paul Robeson); D'a capo-fox de Boulanger; Două melodii cântate de Greta Keller; Fox intermezzo de Kltesch și Paso doble de Lucchesi.

22.50: Jurnal pentru străinătate în limbile: germană și italiană.

23.10: Continuarea concertului de muzică ușoară (discuri) Potpuriu de melodii de Derksen; Vals de Joost.

23.20: Jurnal pentru străinătate în limba franceză.

MIERCURI, 20 NOEMBRIE

RADIO ROMANIA, RADIO BUCUREȘTI și POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m

7: Ora Dimineții.

13.20: Ora; Cota apelor Dunării și a barei Sulina; Informații artistice și sportive.

13.35: Concert de prânz — orchestra Victor Predescu; voce: Mircea Preoțescu: Dansul dervișilor de Bendix; La Miami-tango de Liliana Delescu (voce: Mircea Preoțescu); Sărutul în noapte de De Michelli; Menuet de Bolzoni.

13.50: Serviciul de știri germane.

14: Continuarea concertului orchestrei Ionel Cristea: Cântă undeva o vioară-vals de Dendrino; Privește drept în ochii mei-tango de Mircea Alexe și Iar m'ai mințit-vals de Velea.

14.10: Radio-jurnal (II).

14.30: Continuarea concertului Orch. Ionel Cristea: Muzică românească: Arii naționale; Satu 'n care m'am născut-romanță de Dendrino și Arii naționale; Doine și Invârtite din Ardeal; Romanță de Cavadia și Arii naționale; Cântece și Jocuri din Ardeal.

15: Radio-jurnal (III); Jurnal cultural.

18.15: Ora; Dansuri de eri (discuri): Gavotă de Gluck; Poloneză No. 1 de Chopin (Orch. Operei de Stat din Berlin); Două polci de Johann Strauss; Vals de Johann Strauss; Mazurcă din „Coppelia" de Delibes (Orch. simf. din Londra); Brună sau Blondă-vals de Waldterfel; Polca de Johann Strauss.

18.30: Jean Athanasiu (discuri).

19: Românii, națiune martiră, de Dan Botta.

19.15: Concert de vioară-Garbis Avachian: Sonata în la major de Haendel: a) Andante; b) Allegro; c) Adagio; d) Allegro; Aria de Bach: Gigă de Leclair. Romanță în sol major de Beethoven.

19.45: Serviciul de știri germane.

20: Radio-jurnal (IV).

20.20: Arii din opere germane (disc.): Arie din „Evanghelistul" de Kienzi (voce: Peter Anders); Selecțiuni din „Chemarea munților" de D'Albert.

20.35: Furtwängler dirijează (discuri): Concertul brandemburghez No. 3 în sol minor de Johann Sebastian Bach (Orch. Filarmonicei din Berlin); Antract și balet din „Rosamunda" de Schubert (Orch. Filarm. din Berlin).

21: „ORA GERMANA": Cântecele muncitorilor germani.

22: Radio-jurnal (V); Sport.

22.25: Vasile Filip (vioară) și Paul Jelescu (pian): Sonata II-a în la major de Beethoven: Allegro vivace; Andante plu tosto Allegretto; Allegro piacevole.

22.50: Jurnal pentru străinătate în limbile: germană și italiană.

23.10: Muzică ușoară (discuri): Melodie de Cölman; Voi aștepta-slowfox de Olivieri și Foxtrot de Kirchstein (voce: Tino Rossi).

23.20: Jurnal pentru străinătate în limba franceză.

Noembrie 1919 - Decembrie 1922
Conferința d-lui Ilie Gârneață rostită la radio

Voi încerca astă seară să evoc figura și lupta Căpitanului, în primii ani de după războiu, arătând ce a însemnat El pentru această perioadă nebuloasă a vieții noastre politice, când ideia națională abea găsea câte o timidă și răzleață afirmare. Imi va fi greu desigur să refac în liniile ei firești conturarea personalității tânărului student din vremea aceea, dar sarcina mea o va ușura faptul că soarta m'a învrednicit să stau în apropierea lui în epoca începuturilor, îngăduindu-mă astăzi să-l văd cum se ridică biruitor și etern de sub dărâmăturile istoriei, dominând peste întreaga suflare românească.

Icoana lui Corneliu Codreanu, este singura care a supraviețuit tuturor dezastrelor prin care a trecut neamul nostru în ultimii 20 de ani, iar numele lui acoperă toată această epocă de frământări, rămânând de acum înainte să privegheze peste veacurile ce vor veni.

Mai departe d. Ilie Gârneață vorbește de primele începuturi ale luptei atunci când Corneliu Codreanu a venit, tânăr student, în toamna anului 1919, dela Huși la Iași.

La Universitate, ideile de stânga se aflau în mare cinste. Atât profesorii cât și studenții, militau în această direcție, tăgăduind cu cinică inconștientă Sfintele adevăruri care însuflețesc o existență națională.

Uniforma bolșevică începuse să-și facă loc și să se generalizeze printre studențimea din Iași. Iar cei cari căuteu să ajungă la conducerea destinelor românești, afirmându-se și impunându-se în politica țării, se numeau Moscovici, Pauker, Gheler, Ghelerter, Spiegler, etc.

In epoca acestui dezastru a venit tânărul student Corneliu Codreanu la Iași și s'a înscris la Facultatea de Drept. Tânărul, pe care dragostea de neam și țară și predestinarea sa îl maturizaseră înainte de a împlini 20 de ani, venea să-și împlinească misiunea, fără șovăire, cu prețul oricărei renunțări și chiar cu jertfa vieții. Venea să-și țină jurământul pe care într'o după masă frumoasă de primăvară îl făcuse cu alți camarazi la umbra codrului dela Dobrina. Acolo, sub bolta măreață a pădurii, se va fi pogorît peste el harul lui Dumnezeu odată cu lumina cerească care l-au predestinat învierei neamului românesc. Aceasta este prima etapă.

La Iași cu credință arzătoare în steaua neamului său, Corneliu Codreanu a găsit sufletul tot așa de neastâmpărat pe tărâm de luptător naționalist al lui Constantin Pancu, care se încăpățâna să poarte într'o lume cu totul înstrăinată, steagul românismului, l'a căutat, l'a găsit și au pornit alături pe drumul celor mai grave primejdii.

In anul 1920, prin luna Februarie, comuniștii începură agitațiile în toată țara organizând manifestații grave și comploturi. Iașul se afla în stăpânirea lor. La Regie, la atelierele Nicolina fâlfâia steagul roșu. Autoritățile erau nepotot mai îndrăzneți.

Corneliu Codreanu și Constantin Pancu în fruntea unui grup de români, au pornit să facă ordine. Taberele s'au ciocnit violent dar curajul și eroismul lui Corneliu Codreanu îl fac din clipa aceia să înscrie cea dintâi biruință a ideii naționale. Pătrunzând în clădirea fabricei s'a urcat în zbor pe acoperiș și a smuls steagul crimelor, aruncându-l și în locul lui a așezat drapelul românesc.

Adversarii îl priveau năuciți, fără curajul de a i se împotrivi.

La atelierele Nicolina primejdia era și mai mare ca la regie.

Grosul comuniștilor se adunase între zidurile atelierelor.

A fost nevoie de sforțări supraomenești pentru a se răzbate printre rândurile lor iar în clipa când Corneliu Codreanu ca un arhanghel înfruntând urgia și ura care se deslănțuia asupra sa de cei 4.000 de comuniști, a înfipt drapelul tricolor pe creștetul atelierelor, **bestia din om și-a plecat fruntea în fața gestului său de Arhanghel.**

N'a fost numai un act de curaj sau de eroism, a fost o dăruire totală, Dumnezeiască, în fața căreia și dracețile porniri și răutatea omenească au amuțit. Faptul acesta a trezit Iașul din amorțeală. Fusese o lecție și un eveniment. Deacum nimeni nu mai putea să opreacă revărsarea energiei clocotitoare pe care a întrupat-o tânărul student, care prin faptele, prin înfățișarea și portul său, amintea pe Horia, pe Tudor, pe Iancu.

Își verificase puterile în luptă cu comuniștii. Atât nu era însă destul. Trebuia să treacă printr'o încercare și la Universitate.

In toamna anului 1920 Senatul Universității din Iași a hotărît deschiderea cursurilor fără preot și fără slujbă religioasă.

Francmasoneria a tot puternică aici, căuta să-și afirme principiile ei distrugătoare. Provocarea aceasta a lovit însă direct în sufletul lui Corneliu Codreanu, în care avea răsunet de clopot orice nesocotire a credințelor strămoșești.

A hotărît să zădărnicească planul păgân, opunându-se cu forța la deschiderea Universității. Lupta a dat-o singur, ținând piept la câteva sute de studenți comuniști, cărora le-a oprit intrarea în Universitate, baricadând ușa și având în mână un baltag.

Când au năvălit peste el, au început să-l lovească din toate părțile, dar atacul lor bestial, lipsit de orice cavalerism, venise prea târziu, pierduseră partida. Autoritățile universitare s'au văzut constrânse să amâne deschiderea cursurilor, anunțând că se va face în altă zi cu serviciul religios. **Era o biruință câștigată cu riscuri mari, dar biruința unui singur om care se angajase față de conștiința sa să impună universității respectul tradiției și al credinței străbune.**

Numai atât de ar fi făcut Corneliu Codreanu și ar fi rămas spre pildă și admirația generațiilor de studenți, care în ceasuri de grea încercare ar fi găsit în curajul faptei sale îndemnul cel mai puternic pentru afirmarea drepturilor românești.

La primul congres studențesc de după războiu, care s'a ținut la Cluj, după o luptă îndârjită, reușește să impună în moțiunea finală a Congresului, neprimirea jidanilor în societățile studențești. Mai târziu, ca președinte al studenților în drept la Iași, reușește să înfăptuiască acest deziderat, dând societății pe care o conducea un spirit nou, activ, naționalist. Organizează acolo conferințe cu caracter naționalist și antisemit pentru ca să lămurească primejdia „idoveacă și comunistă ce amenință. Inițiativa aceasta îi aparține lui și ea ajunsese să fie unul din punctele de onoare ale studențimii ieșene.

Tot așa bătălia împotriva șepcilor și uniformelor rusești, care a culminat cu arderea lor în piața Unirii din Iași, a fost concepută, condusă și înfăptuită de el.

Către sfârșitul studiilor sale, în Mai 1922, eram în jurul lui Corneliu Codreanu, la Iași, aproape 30 de studenți. Ne adunam la lumina unei lămpi din camera din Str. Suhupan No. 4 și acolo la căldura sufletului său, sufletele noastre se topeau, formând un singur tot și o singură voință, aceia a lui, a **Căpitanului.**

Atunci a luat ființă Asociația studenților creștini, care înlocuia centrul studențesc de altă dată și a cărei menire era să continue lupta pe care o dusese Corneliu Codreanu de atâta timp.

Iar la 27 Mai 1922, un grup de 26 de inși, dintre cei care părăseau viața universitară, au semnat un angajament de onoare, care spunea următoarele: „Subsemnații, studenți ai Universității din Iași, văzând situația grea în care se găsește poporul român, amenințat în existența sa de către un neam străin, care ne-a acaparat moșia și tinde să pună mâna pe conducerea țării; pentru ca urmașii noștri să nu pribegească prin țări străine alungați de sărăcie și mizerie din țara lor și pentru ca neamul nostru să nu sângereze sub tirania unui neam străin, ne ridicăm hotărîți împrejurul unui nou și sfânt ideal, acela al apărării Patriei noastre în contra cotropirii jidovești...

A lupta pe oriunde vom fi, pentru dreptatea noastră, pentru viața amenințată a neamului, socotind a fi cea dintâi a noastră datorie de onoare".

Acest legământ l-am semnat cu toții cei 26, l-am pus într'o sticlă și l-am îngropat. Grupurile acestea sunt primele realizări de luptă organizată. Din aceste grupuri s'a ridicat spiritul înnoitor așa cum l'a vrut el mai târziu. Se poate spune fără exagerare că acestea sunt punctele de plecare ale legiunii, fiindcă ele s'au născut din hotărirea Căpitanului, care a găsit necesar să creeze o organizație de studenți luptători și de militanți ai ideii naționale și pe plan politic, atât în viața universitară cât și în cea profesională.

In toamna anului 1922, el a plecat în Germania să-și continue studiile iar noi am rămas la Iași să-i îndeplinim gândurile lui, care deveniseră pentru noi porunci și care puseseră stăpânire pe inimile și pe sufletele noastre. In toamna aceluiaș an, isbucnesc mișcările studențești în Germania, sufletele celor 30 de mii de tineri dela universitățile românești,

Zece Decembrie 1922, reprezintă zorile lumii noui pe care Căpitanul v'a înfăptuit-o cu jertfa sa.

Eram toți discipolii lui. Dar pe el nu-l ridicasem noi în fruntea noastră. Nu-l consacrasem pe temeiul prieteniei sau vreunei necesități trecătoare. Corneliu Codreanu se impusese singur prin însușirile și forța personalității sale, prin spiritul și valoarea unică a marelui său caracter. Așa l-a văzut și Moța, a cărui pătrundere și finețe intelectuală nu putea fi egalată de altul din generația noastră.

Și Moța și ceilalți și s'au subordonat ca singurului conducător predestinat să i se ofere devotamentele până la jertfa supremă.

Studentul de acum 20 de ani se ridica vijelios în contra jicniilor naționale, convins că execută un mandat mai tare decât toate rânduirile nedrepte, chiar când acestea purtau pecetea oficială. Și pentrucă tabăra adversă reprezente o forță bine închegată, la preocupat din prima clipă ideia organizării naționalismului, pentru a opune dușmanului nu teorii inoperante și proteste sentimentale, ci vigoarea brațului luptător și spaima credinții în jertfă.

Corneliu Codreanu croia acțiuni pe dimensiuni de veac.

Era un mare inspirat dar și un cunoscător perfect al realităților.

Viziunile lui deveneau certitudine. Niciodată nu a început ceva fără să aibă siguranța biruinței.

Credea în misiunea lui precum și noi credeam până la transfigurare în rostul providențial pe care-l împlinea pe cărările neamului.

De cum a venit în Iași sbuciumul său, am simțit în el întruparea poruncilor testamentare, lăsate de Voevozii războinici și de lungul șir al generațiilor luptătoare.

Venea parcă din legendă, din mituri și din istoria marilor căpitani.

Nu l-au înfricoșat chinurile; nici moartea nu l-a înspăimântat. Le-a primit pe toate senin și dârz, dar convins că prin el s'a rostit cuvântul de isbăvire al Neamului.

„Trăiască Legiunea și Căpitanul".

„LE TEMPS" ȘI ISTORICUL CHESTIUNII TANGERULUI

Lyon, 17 (Rador).—*„Le Temps" închină un articol istoricului chestiunii Tangerului.*

Ziarul amintește sforțările făcute din 1904 pentru a organiza acel teritoriu, autonom și demilitarizat, sub suveranitatea sultanului Marocului.

Incorporarea Tangerului la zona protectoratului spaniol trebue să se fi produs, scrie ziarul, cu sprijinul Germaniei și Italiei, drept rezultat al vizitelor d-lui Serrano Suner la Berlin.

Domnii abonați sunt rugați ca la orice reclamație sau schimbare de adresă să binevoiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul iar spre a fi prompt serviți la reînnoirea abonamentului să lipească pe cupon, mandatului postal eticheta abonamentului expirat.

Nicolae Bălcescu
luptător al idealurilor italo-române

Pământul Italiei, pe care prezența Generalului Antonescu, Conducătorul Statului Român, aduce o înaltă mărturie de dragoste și admirație a sufletului României legionare, a fost întotdeauna drag celor mai reprezentativi fruntași ai neamului nostru.

Luptătorii și cărturarii școalei ardelene, apoi scriitorii Costache Negri și Duiliu Zamfirescu, Vasile Alecsandri ca poet și deopotrivă ca om politic, istoricul Nicolae Bălcescu, pentru a cita numai câteva nume — au avut ochii și inima neîncetat îndreptate spre „Maica Roma".

Să ne oprim un moment la cel din urmă, din cei amintiți mai sus, la Nicolae Bălcescu.

Legăturile lui Bălcescu cu Italia s'au închegat pe de o parte, prin înclinarea sufletului său spre frumos, pe de altă parte prin drumul revoluțiilor naționale din veacul trecut.

Primul punct de contact cu frumoasa Italie pe care o dorise atât, fu Genova, apoi Roma, Neapoli și Palermo în 1847. In bibliotecile și muzeele bogate ale Italiei, Bălcescu căuta paginile de strălucire ale neamului său.

Cu vre-o doi ani mai târziu, când reînvierea poporului italian se pregătea de o seamă de patrioți, — între cari Mazzini, — Bălcescu era în strânsă legătură cu ei.

Influența acestora, dar mai ales a lui Mazzini asupra lui Bălcescu, se poate măsura după faptul că — mijlocitor între el și Kossuth — Mazzini reușește să înjghebe un interes reciproc între revoluționarul român și cel maghiar, creind o apropiere, care ar fi putut ajunge la rezultate surprinzătoare dacă ar fi continuat.

Este de remarcat ideia lui Mazzini, care în vremea aceea le spune Românilor „avantgarda gintei latine" și — trebue să fiți una din verigile de unire ursite a lega din nou activitatea ei, cu aceea a gintelor slavă și maghiară".

Principiile revoluționare ale lui Bălcescu și Kossuth, în drum unele spre altele, treceau totdeauna prin lumina apărării lui Mazzini, iar comitetul național al Românilor dela Paris a fost organizat de Bălcescu în vederea colaborării pe tărâm politic cu Mazzini.

Din această epocă (1851), când marele nostru istoric și revoluționar își tăra un trup istovit de boală, dar care închidea în el unul din cele mai generoase suflete, datează un memoriu al său către unguri, în care preciza punctul de vedere românesc în cazul unei înțelegeri. O copie a acestui memoriu transmis tot de Mazzini, se află în muzeul „Risorgimentului" din Roma.

Deasemenea, extrem de interesantă este ideia lui Ion Ghica, de a creia o legiune de voluntari revoluționari români, care să meargă în Italia pentru a da ajutor la revoluția națională de acolo. Adică tocmai ceeace, cu aproape un secol mai târziu, înfăptuește grupul de legionari din Spania, murind pentru Cruce și pentru libertatea poporului spaniol. Cu toate că sufletul lui Bălcescu aprobă ideia aceasta cu tot avântul, rațional însă își dă seama că ea nu este realizabilă, din cauza numărului mic de oameni (30) neînarmați și nepregătiți.

Astăzi, când Italia unită și regenerată de geniul marelui revoluționar Mussolini, îndrumează, alături de Germania, destinele Europei de mâine, când frăția dintre tinerimea fascistă și tineretul legionar este un fapt, veriga ce a legat Principatele Române de acum un veac, cu poporul italian, în drum spre un viitor strălucit, constitue o cale deschisă pentru cei de azi.

Parcă din întristarea trecutului crește azi mângâere nouă.

Străjuit de chiparoși, sub cer însorit, cu orizontul larg al Mării Tirenice, Bălcescu doarme în pământul Italiei ca o chezășie a înfrățirei româno-italiene, ca o dăruire din veac și peste veacuri.

Repartizări de burse
pentru studenții refugiați

Uniunea națională a studenților creștini români a predat Centrului studențesc București al doilea tablou cuprinzând pe studenții refugiați admiși ca bursieri sau semi-bursieri.

Tabloul este următorul:

SOCIETATEA STUDENȚILOR IN LITERE ȘI FILOSOFIE

Greabu Maria, Negreanu Vasile, Solla Hristu, Boldescu Ludmila, Filip Natalia, Betculescu I. Ștefan, Russo Vera, Vola Elena, Marnea Margareta, Lupan Leontin, Macovei Vera, Toniuc Ștefania, Țițirigă Elena, Baranetchi T. Vasile, Iarenschi I. Sergiu, Nedeleschi, Iosefina, Nedeleschi Iosif Mihail, Cazacu Gr. Boris, Susinschi Nicu, I. Mircea, Alexandrin Chiriițescu-Arva, Lupu Gh. Nistor, Morariu Al. Tudor, Susinschi Ștefan, Teaciuc Oreste.

SOCIETATEA STUDENȚILOR IN ACADEMIE COMERCIALA

Bejan Dimitrie, Bunescu Valentin, Cucuruz Arcadie, Galațchi Agnia, Jamba Ștefan, Jeleapov Lidia, Mezei Ioan Mihailov Sergiu, Piscoroschi Nicolaie, Soreanu Gheorghe Săndulescu Rea Silvia, Spotală Eugen, Elena Bejan, Mămăligă I. Ludmila, Halli Zinaida, Adam N. Atanase, Melinec Ghorghe, Chiciacopol Nicolaie, Verdis Elena, Stărcea Petre, Zalevschi Gr. Victor, Terzi Alexandru Anton, Ardeleanu Iulain Alexandru, Sencea Adrian, Sencea Sever, Moraru I. Oreste, Pițul Eugenia, Popescu Constantin, Stri'ciuc Gheorghe, Pobihun Adolf, Mălinescu Ioan, Barețchi P. Iosif, Furman Gheorghe, Hryhonovici Ivan, Rohovschi Carpo, Rusnac Vera, Suhoverschi Boris, Todoriuc Volodemer, Zybacalnschi Orest, Jenjeievschi Miceslav, Nedelschi Sofia, Gevinchi Anton, Marchevici Vera, Doniac Ignatie, Wolf D. Irina, Schobel Viktor, Ivanov Eugenia, Ceaurughin Vladimir, Cozmovschi Mihail, Podospev Ana, Tvileac A. Vladimir, Teodorov I. Nina, Călincov Mihail, Stavri V. Claudia, Izet A. Nazim, Profeta Silvia, Moldovan Anton, Petcu Mihail, Popescu D. Radu, Sofia Chiritescu-Arva, Burlacu Ștefane, Stinghe Maria Ana, Albeanu Constantin, Semeca Adrian, Tana Ecaterina, Chișin Cornelia, Dimitrievici Ioan, Zarzymskka Ludmila, Szymanovicz Cazimir.

SOCIETATEA STUDENȚILOR IN EDUCAȚIE FIZICA

Lupeanu Ileana, Sturza Ioan, Rada Emil, Mitra Gheorghe, Popa Elena, Christoloveanu Gheorghe, Barcan Eugenia, recu Maria, Păslaru Teodorina, Ștefano M. Margareta, Bulat Tatiana, Tulvan Veronica, Tătaru Mircea, Stihi Tamara, Bologa Cornel, Radu Eugen, Knyabinicki Alexandru.

SOCIETATEA STUDENȚILOR IN ACADEMIA REGALA DE MUZICA

Botnar Vasile, Boros Ioan, Cartiș Teodor, Gotmaniuc Gheorghe, Loran Tatiana, Parasca Vasile, Petrovici Vechentie, Pițu Gheorghe, Serfezi-Dragu Ioan, Sfeclă Sextil, Iliș Maria.

SOCIETATEA STUDENȚILOR IN ARTE FRUMOASE

Bossis Lygia, Russu I. Vera, Seres Ioan, Teodor Nicolae.

Condițiunile speciale ale fiecărui bursier din tabloul de mai sus se dau de către Centrul studențesc București, la ridicarea bursei pe luna curentă.

Plata burselor pentru cei mai sus amintiți se face la Cassieria C.S.B. până la data de 25 Noembrie. După această dată nu se mai face nici-o plată.

Cu această listă se încheie tabloul de bursieri și semi-bursieri pentru Centrul studențesc București.

Orice întâmpinări și cereri de burse se vor adresa numai în scris departamentului burselor din U. N. S. C. R.

Sinuciderea unui basarabean la Cernavodă

Cernavodă, 17 Noemb.

Aseară, într'un cerc de prieteni adunați la o masă, locot. în rezervă Abramov Petre s'a sinucis cu un foc de revolver.

Numitul era de fel din Basarabia, de origină etnică armeană și în ultimele luni da semne de neliniște și tristețe din cauză că familia sa rămăsese în Basarabia.

Ne mai știind nimic despre ai săi, Abramov se plângea cunoscuților, cărora le spunea că ar vrea să termine cu viața.

Cu o zi înainte de sinucidere primise vestea că va fi dezconcentrat, fapt care i-a mărit și mai mult neliniștea, neavând de aci înainte ce mai face fără resurse de trai.

Cadavrul nefericitului a fost dus la morga spitalului militar.

Buletin arheologic și numismatic

(Urmare in pag. I-a)

Funcționarii monetari își puteau permite toate aceste abuzuri și fiindcă ei constituiau o corporație foarte numeroasă de industriași numită *familia monetalis* sau *familia monetaria*. Ea era compusă din tot felul de specialiști în baterea monetelor. Unii gravau tiparele sau stanțele monetare; alții preparau partilele monetare; alții cântăreau aceste partile și le egalizau ca greutate și mărime pilindu-le marginile; alții le înroșiau în foc și le așezau între tipare spre a fi bătute cu ciocanul; în sfârșit alții loveau cu ciocanul tiparele astfel pregătite și terminau fabricarea pieselor.

De oarece în antichitate monetele se fabricau în ecest mod, căci nu erau cunoscute piesele monetare, meșterii și lucrătorii necesari pentru baterea cantității enorme de monete de aur, de argint și de bronz, reclamată de întreg imperiul, erau foarte numeroși și numărul lor a crescut mereu.

Numai monetăria din Roma avea 12 ateliere *(officinae)*; cea din Tarroco (Spania) 3 ateliere; cea din Siscia (Iugoslavia) 4 ateliere; cea din Cyzicus (Figia) 3 ateliere.

Monetarii din Roma, cari aveau în fruntea lor pe procuratorul Felicissimus, au manifestat dela început un fel de dușmănie față de Aurelian. Acesta după ce a fost proclamat împărat (270 d. Cr.) n'a putut veni imediat la Roma, ci a trebuit să lupte cu germanii în Alpi. astfel că senatorii opozanți au reușit să organizeze o rezistență contra noului împărat, rezistență la care au aderat și monetarii din Roma. Se pare că Felicissimus aspira să fie proclamat el împărat.

In fața acestei situații Aurelian a dat ordin să se închidă monetăria din Roma, sub pretext de a se pune capăt abuzurilor ce le comiteau monetarii. Natural, că această măsură a împăratului a nemulțumit pe numeroșii monetari, rămași fără lucru, și atunci ei se revoltă în frunte cu Felicissimus, care susținut de senatorii de opoziție, spera să poată pune mâna pe conducerea statului.

Dar Aurelian reușește să înfrângă pe germani și când răsculații nici nu se așteptau, sosește la Roma și îi atacă. Acestia însă se întăresc pe dealul Caelius înzidurile monetării ,astfel că împăratul trebuie să-i asedieze în toată regula. Numai cu mare greutate rebelii au putut fi înfrânți, iar cât de puternică a fost rezistența lor și cât de mare numărul lor o dovedește faptul, că armata imperială a pierdut cu acest prilej 7000 de soldați.

Dar războiul a fost groaznică: toți rebelii au fost exterminați, iar monetăria a rămas închisă până la 274.

In acest an Aurelian a făcut marea sa reformă monetară, care a constat în următoarele:

Mai întâi a luat senatului dreptul de a emite monete de bronz și a concentrat în mâna împăratului întreagă emisiunea monetelor: de aur, de argint și de bronz.

De altă parte a fixat pentru monetele de aur valoarea de 1/50 dintr'o liră de aur (6 gr. 55) și a menținut această valoare.

Apoi a retras din circulație o mare cantitate de antoniniani de calitate inferioară și îmbunătățit emisiunea de antoniniani noi de un metal mult mai bun.

In sfârșit a bătut un mare număr de piese de bronz.

Aplicarea acestei reforme n'a durat decât puțin timp, căci peste câteva luni Aurelian a fost omorât, iar urmașii săi n'au căutat, ori n'au putut, să-i continue opera.

Turneul oficial al teatrului Național
din București cu „FEMEIA CEZARULUI"

Teatrul Național din București pornește în turneu oficial pe data de 1 Decemvrie crt., cu piesa de mare succes și de înaltă ținută artistică: **„Femeia Cezarului"**, de d. Ion Luca, sub aceiaș direcție de scenă și cu aceiaș excelentă distribuție cu care s'a jucat pe prima noastră scenă a Capitalei Țării.

Scutul nevinovăției și al rugăciunei

Din relatările asupra cutremurului se desprinde între scenele tragice și tablourile sumbre ale morții neîndurătoare, și icoana luminoasă a mucenicilor nevinomelor ucise sub dărâmături. Iar printre ruine, câinii cu privirile triste căutându-și micuții stăpâni pe care-i iubeau și cu care sa jucau prin aceea tainică și sfântă apropiere, care leagă atât de strâns copilăria de sufletul curat și devotat al ființelor fără grai. In aflarea și identificarea celor loviți, se afirmă că, devotamentul câinilor s'a dovedit de mult folos.

OCROTIREA COPIILOR

Astfel, ziarele evocă și înregistrează diferite cazuri, mult vorbitoare.

La Focșani, două mame de pe aceași stradă au fost crunt lovite dându-și sufletul sub apăsarea zidurilor măcinate de cutremur